

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 325. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500966746704/facsimile.pdf> (tilgået 16. juni 2021)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

kolde Spot, ved Deres skærende Foragt for Alt, hvad der lever, har røvet mig? Ak, De kan intet af alt dette give mig igjen. De har ødelagt mit Liv, De har gjort mig kjed af min Tilværelse; ja De har misbrugt mig, thi De har betragtet mig og mit Talent som en blot Handelsvare, hvormed De vilde vinde saamegen Fordeel, som muligt, uden at bryde Dem om, hvor dyrt jeg skulde betale den. Ja, sandelig, det, som jeg har tabt, det kan ingen Rigdom, ingen ydre Glands, intet Fakkeltog, ingen Laurbærkrandse, intet Bifald af den vægelsindede Mængde nogensinde give mig tilbage.«

»Der har vi atter den afrikanske Vildskab,« sagde James Gray. »De skulde dog engang lære at betvinge denne uanstændige Heftighed. Og hvad nu den Rigdom og det Bifald angaaer, som De med saa stor Haan omtaler, saa veed De meget godt, at det er Noget, som er bleven Dem en Nødvendighed, som De ikke kan undvære, ligesaa lidet som en Drunker kan undvære den stærke Drik, hvori han daglig beruser sig. Men gaa nu til Sengs! Jeg skal sende Dem Deres Kammerpige, hun kan besørge Dem et kølende Pulver, saa faaer De nok Ro. I et hvert Tilfælde er dog vel Deres Seng ligesaa blød, som denne Sopha.«

»Det kan kun lidet nytte, om man hviler i den blødeste Seng, naar man har et saaret Bryst,« sagde Laura, idet hun reiste sig og gik.

Den næste Morgon indfandt Fulton sig temmelig tidlig for at spørge til Lauras Befindende. Til sin store Forbauselse traf han allerede Gill i For salen, der nu, som han sagde, slet ikke mere var syg.

Saa snart Gill saae Fulton, ilede han hen og trykkede et varmt Kys paa hans Haand. »Gill aldrig glemme, at Herren fulgte ham op.« sagde han, »og hjalp Gill bort fra de slemme Mennesker og gav det smukke Tørklæde om Gills Pande; næst Gills Frue er der Ingen, som Gill vil holde mere af.«

»Hvordan er det nu med Din Frue?« spurgte Fulton.

»Gills Frue bedre,« svarede han, »men aldrig ganske glad; Gills Frue fortjene mange Penge, men Hr. Advokaten tage dem allesammen og bruge dem, som han vil.«

Da Fulton igjen senere besøgte Laura, havde hun fuldkommen vunden sin Ligevægt tilbage, og han hørte aldeles ingen Yttring meer, der antydede, at hun var misfornøiet med sin Stilling. Omsider, efterat hun endnu i tre til fire Uger havde fortryllet Londons Indvaanere med sin Virtuositet, drog hun bort for at begynde en Kunstreise gennem Holland og Tydskland til det høieste Norden, hvor hun, som det hed, havde modtaget et Engagement paa længere Tid og paa høist fordeeltige Vilkaar.

ELLEVTE CAPITEL.

Nogle Aar før Fulton forlod Amerika, var der kommen en Mand til London, der, understøttet af en rig Amerikaner, forsøgte at bygge en Dampbaad paa Themsen. Men dette mislykkedes ganske, og Baaden blev snart forladt, da Maskineriet aldeles ingen Virkning frembragte. Denne Mand var ingen Anden end hien Ramsey, hvis tidligere Forsøg Den-